Education Strategies in Medical
2017;10(2): 141-148
www.edcbmj.ir
Original Article
Farname Inc.

Survey on The partnership Rate of Medical Universities with other Sectors

Amin Bagheri Kerachi[1], Abbas Abbaspour[2]

1. Department of education, fars shahid rajaee campus, farhangian university, shiraz, Iran
2. Department of educational administration, Faculty of Psychology and Education, Allameh Tabataba'i University,Tehran, Iran

Article Information

Article history:

Received: 2017/02/13
Accepted: 2017/04/26
Available online: 2017/05/07

EDCBMJ 2017; 10(2): 141-148

Corresponding author at:

Dr. Amin Bagheri Kerachi
Department of education, fars shahid rajaee campus, farhangian university, shiraz, Iran

Tel:
+989177065236

Email:
bagherikerachi@gmail.com

Abstract

Background and Aims: This study aimed to Survey the partnership rate of medical sciences universities with other sectors of society, in terms of faculty members.

Methods: The methods of this study was descriptive- survey. The statistical population were all faculty members of Fars University of medical sciences. The sample consist of 152 faculty members who were selected through stratified sampling. Researcher made questionnaire was used to collect the data. In order to assess the validity of questionnaires, professors and several experts were asked their opinions about the validity of questions and according to their comments, questionnaires defects were resolved and last modified of questionnaires text was done and the final form of the questionnaire was designed. The reliability of the questionnaire was estimated through Cronbach's alpha coefficient 875/0. T-test was used to test the research questions..

Results: The results showed that although the average score of respondents about the effective partnership level of medical universities with other sections are more than average, but it is far to reach the ideal situation.

Conclusion: medical sciences universities should be more partnerships with other sectors of society.

KeyWords: Partnership, Medical sciences, Private sector

Copyright © 2017 Education Strategies in Medical Sciences. All rights reserved.

How to cite this article:

Bagheri Kerachi A, Abbaspour A. Survey on The partnership Rate of Medical Universities with other Sectors. Educ Strategy Med Sci. 2017; 10 (2) : 141-148

[Downloaded from edcbmj.ir on 2026-10-17]

خرداد-تیر ۱۳۹۶
2017;10(2): 141-148
www.edcbmj.ir
مقاله اصلی

دوماهنامه علمی راهبردهای آموزش در علوم پزشکی

Farname Inc.

بررسی میزان شراکت دانشگاه‌های علوم پزشکی با دیگر بخش‌ها

امین باقری کراچی[۱]، عباس عباس پور[۲]

۱. گروه علوم تربیتی، پردیس شهید رجایی فارس، دانشگاه فرهنگیان،تهران،ایران
۲. گروه مدیریت آموزشی، دانشکده روان‌شناسی و علوم تربیتی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

اطلاعات مقاله

تاریخچه مقاله
دریافت: ۱۳۹۵/۱۱/۲۵
پذیرش: ۱۳۹۶/۰۲/۰۶
انتشار آنلاین: ۱۳۹۶/۰۲/۱۷

EDCBMJ 2017; 10(2): 141-148

نویسنده مسئول:
دکتر امین باقری کراچی
گروه علوم تربیتی، پردیس شهید رجایی فارس، دانشگاه فرهنگیان، شیراز، ایران

تلفن:
۰۹۱۷۷۰۶۵۲۳۶

پست الکترونیک:
bagherikerachi@gmail.com

چکیده

زمینه و اهداف: هدف این مقاله بررسی میزان شراکت دانشگاه‌های علوم پزشکی با دیگر بخش‌های جامعه از نظر اعضای هیئت‌علمی بود.

روش بررسی: روش این تحقیق توصیفی پیمایشی بود. جامعه آماری شامل اعضای هیئت‌علمی دانشگاه‌های علوم پزشکی فارس بود که یک نمونه ۱۵۲ نفری از میان آن‌ها به روش نمونه‌گیری طبقه‌ای نسبتی انتخاب شد. به منظور جمع آوری داده‌ها از پرسشنامه محقق ساخته استفاده‌شده است. جهت بررسی اعتبار محتوایی پرسشنامه، از استادان محترم راهنما و چند تن از متخصصان خواسته شد که نظرات خود را در مورد روایی سؤالات اعلام نمایند و براساس نظرات آن‌ها نقایص پرسشنامه برطرف گردید و آخرین اصلاحات در متن پرسشنامه به عمل آمد و شکل نهایی پرسشنامه تدوین گردید. پایایی کل پرسشنامه از طریق ضریب آلفای کرانباخ ۰/۸۷۵ برآورد گردید. برای آزمون سؤالهای پژوهش از آزمون تی استفاده‌شده است. این تحقیق در سال ۱۳۹۵ به پایان رسید.

یافته‌ها: نتایج نشان داد که اگر چه میانگین نمرات پاسخ دهندگان در مورد میزان شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با دیگر بخش‌ها بیشتر از متوسط است اما تا رسیدن به وضعیت مطلوب فاصله زیادی دارد

نتیجه‌گیری: دانشگاه‌های علوم پزشکی بایستی با بخش‌های دیگر جامعه شراکت و همکاری بیشتری داشته باشند.

کلمات کلیدی: شراکت، علوم پزشکی، بخش خصوصی

کپی‌رایت ©: حق چاپ، نشر و استفاده علمی از این مقاله برای مجله راهبردهای آموزش در علوم پزشکی محفوظ است.

مقدمه

در شروع قرن ۲۱ جهان با تغییرات قابل‌ملاحظه‌ای به‌ویژه در زمینه کانال‌های ارتباطی روبرو بوده است. این تغییرات سازمان‌ها را به بازبینی در اولویت‌های استراتژیک و چشم‌اندازها ملزم کرده است. چابکی سازمانی یکی از راه‌های پاسخگویی به این تغییرات قابل‌ملاحظه، سریع و غیرقابل‌پیش‌بینی است. در جهان رقابتی و غیرقابل‌پیش‌بینی امروز، سازمان‌ها بایستی مزایایی برای رقابت داشته باشند در غیر این صورت آن‌ها به سمت عدم موفقیت پیش می‌روند. یکی از مزایای رقابتی که سازمان‌ها در این محیط آشوبناک نیاز دارند چابکی است[۱]. چابکی امکان پاسخ سریع و مؤثر به محیط را برای سازمان فراهم می‌کند و به سازمان امکان می‌دهد که کارایی و اثربخشی خود را افزایش دهند. چابکی سازمانی به یک عنوان موردعلاقه برای دانشگاه‌ها و سازمان‌ها تبدیل‌شده است و نقش عمده‌ای در حیات سازمان‌ها بازی می‌کند. یک سازمان من‌جمله دانشگاه‌ها برای چابک شدن به چهار چیز نیاز دارد: اول اینکه مشتریان محصولات سازمان را به‌عنوان راه‌حلی برای مسائل شخصی خود تلقی کنند؛ و محصولات سازمان را بر پایه ارزشی که به‌عنوان راه‌حل مسئله یا مشکلشان دارد، ارزشیابی کنند نه بر پایه هزینه تولید. دوم اینکه ساختار سازمان با نیازهای گوناگون و دائم در حال تغییر مشتری هماهنگ باشد و قادر باشد به‌سرعت کارکنان و تجهیزات را برای برآورده کردن تقاضاهای در حال تغییر مشتری تجدید ساختار کند، بطوریکه سازمان در شرایط تغییر و عدم اطمینان شکوفا و

[Downloaded from edcbmj.ir on 2026-10-17]

پیشرو در تغییر شود. سوم اینکه دانش‌محور باشد و کارکنان و دانشی که دارند را به‌عنوان سرمایه و قابلیت هسته‌ای تلقی کند و به‌وسیله پرورش روحیه کارآفرینی و ابتکار یک انگیزه قوی برای انطباق‌پذیری و نوآوری کارکنان فراهم کند. چهارم اینکه سازمان با مشتریان و تأمین‌کنندگان و حتی رقبا شراکت و همکاری داشته باشد و از فرصت‌های شراکتی به‌عنوان اولین گزینه استفاده کند[۲]. به‌طورکلی چابکی سازمانی نه‌فقط به فعالیت‌های درونی سازمان، بلکه به تعاملات و شراکت با دیگر بخش‌ها نیز بستگی دارد. از طریق تعامل و شراکت می‌توان به نیازهای دیگر بخش‌ها پی برد[۳]. تحقیقات پیشین نیز نشان می‌دهد که تعامل و شراکت با دیگر بخش‌ها می‌تواند انتقال دانش و نوآوری را تسهیل و به تأمین منابع موردنیاز سازمان‌ها کمک کند و سازمان‌ها را به سمت چابک شدن سوق دهد [۲،۴،۵،۶،۷]. شراکت فشار کسری بودجه و کمبود منابع را کاهش، خطرات و تهدیدها را تقسیم و از سازمان‌ها در این شرایط پیچیده جهانی پشتیبانی می‌کند [۱۲-۸]. دانشگاه‌ها نیز برای استفاده از مزیت رقابتی چابکی و موفقیت در جهان امروز بایستی با مشتریان، تأمین‌کنندگان و حتی رقبا شراکت و همکاری داشته باشد و دانش را با شراکت و همکاری دولت، بخش خصوصی و غیرانتفاعی و شرکا بین‌المللی تولید و آن را به روش‌های گوناگون شراکتی مانند انتشارات، سخنرانی‌ها، مشاوره کارشناسی، خدمات و کمک‌رسانی اجتماعی، تقبل سیاست‌گذاری عمومی، توسعه اقتصادی اجتماعی و تجاری کردن تحقیق دانشگاهی برای استفاده عمومی اشاعه دهند. شراکت و همکاری بین دانشگاه‌ها و بخش خصوصی، دولتی و شرکا بین‌المللی جریان دانش را تسهیل می‌کند و روش‌های جدید فهم، تفکر و رفتار و همچنین محصولات، فرآیندها، خدمات و سیاست‌های جدیدی تولید می‌کند. به‌طورکلی این شراکت بخش عمده‌ای از ظرفیت تحقیقاتی کشور را فعال و بین قابلیت‌های هسته‌ای دانشگاه و بخش‌های دیگر پیوند برقرار می‌کند. محققان زیادی شراکت و همکاری جمعی را یکی از ابزارهای موردنیاز دانشگاه‌ها در این عصر می‌دانند [۱۸-۱۳]. این محققان بر این اعتقاد هستند که دانشگاه برای تولید دانش، نوآوری و تربیت فارغ‌التحصیلان باصلاحیت بایستی از سازمان‌ها و بخش‌های دیگر کمک و با آن‌ها شراکت و همکاری داشته باشد. شراکت و همکاری دانشگاه‌ها با بخش‌های مختلف جامعه و شرکا بین‌المللی جریان دانش را تسهیل می‌کند و روش‌های جدید فهم، تفکر، رفتار و همچنین محصولات، فرآیندها، خدمات و سیاست‌های جدید تولید می‌کند و باعث می‌شود که آژانس‌های دولتی و بخش‌های دیگر دسترسی فزاینده‌ای به کارشناسان دانشگاه داشته باشند که این امر آن‌ها را قادر می‌کند که همگام با پیشرفت علم و تکنولوژی پیشرفت کنند و برای تصمیم‌گیری و سیاست‌گذاری اطلاعات بیشتری داشته باشند[۱۹]. شراکت بین‌المللی دانشجویان تحصیلات تکمیلی و هیئت‌علمی را در تماس مستقیم با کارشناسان بین‌المللی نگه می‌دارد، دسترسی به زیرساخت بین‌المللی را تسهیل می‌کند و آن‌ها را با روش جدید و مختلف حل مسئله و تحقیق آشنا می‌کند و حضور کشور در سطح جهانی را تقویت می‌کند و فرصت‌هایی برای حضور بیشتر کشور در پروژه‌های تحقیق بین‌المللی فراهم می‌کند که همه این‌ها به رقابت‌پذیر بودن کشور و دانشگاه در سطح بین‌المللی کمک می‌کند[۱۴،۱۸]. دانشجویان از طریق مشارکت در پروژه‌های تحقیق در معرض یک بدنه وسیع از دانش قرار می‌گیرند و خصایص ضروری در اقتصاد مدرن مانند حل مسائل و مهارت‌های تحلیلی، تفکر انتقادی، کار تیمی، انطباق‌پذیری و مهارت‌های ارتباطی نوشتاری و شفاهی را فراهم می‌کنند. دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی با شراکت به دنبال بالا بردن توانایی تدارک خود هستند و تعداد زیادی از دانشگاه‌ها در حال ایجاد ائتلاف و شراکت برای دستیابی به کارشناسان با تخصص و تجارب بین‌المللی هستند[۱۴،۱۵]. شراکت دانشگاه با بخش خصوصی و صنعت دانشگاه را قادر به هماهنگی با سیگنال‌ها بازار و انطباق برنامه‌های تحقیق و آموزش با نیازهای اقتصادی و اجتماعی در حال ظهور بازار می‌کند و بخش خصوصی و صنعت نیز قادر می‌شود از فرصت‌هایی که دانشگاه‌ها، از طریق تحقیق بنیادی خلق می‌کنند، سود برده و صنایع سنتی را متحول و محصولات و خدمات جدید تولید کنند. شراکت دانشگاه و بخش خصوصی به فرم‌های مختلفی مانند تأمین بودجه تحقیق مشترک، مبادله محققان، حمایت مالی از فرآیند تحقیق درون دانشگاه بدون شرکت مستقیم در تحقیق، نیازها اعلام شده از طرف بخش خصوصی مانند قراردادهایی تحقیقی اجرا شده به وسیله دانشگاه‌ها برای شرکا، خدمات مشاوره و یا تقاضا برای تجاری کردن سرمایه فکری خاص یا کشفیات تحقیق، خلق پارک‌های تحقیق می‌تواند انجام شود [۱۳]. علاوه بر این بیشتر دانشگاه‌ها یک اداره انتقال تکنولوژی برای پشتیبانی از فعالیت‌های تجاری‌سازی دارند و به‌طور فعال سرمایه فکری را مدیریت می‌کنند که بخش خصوصی می‌توانند از طریق این اداره با دانشگاه‌ها شراکت کنند. دیگر وسیله ارزیابی رابطه صنعت و دانشگاه تحلیل کیفیت و کمیت انتشارات ناشی از این شراکت است. در اثر تعامل بین دانشگاه و بخش خصوصی یک سری هیجانات، تجارب، بینش‌ها و اطلاعات کسب می‌شود که به دانش پنهان معروف است و در هیچ جا نوشته‌نشده و از آن صحبت نشده است. این دانش از طریق شراکت و تعاملات اجتماعی منتقل می‌شود. شراکت بین دانشگاه

[Downloaded from edcbmj.ir on 2026-10-17]

و بخش خصوصی این دانش پنهان را به دانش آشکار تبدیل برای هر دو شریک به‌نوبه خود فرصت‌های نوآوری، یادگیری و تحقیق بهتر فراهم می‌کند. از طریق شراکت با دانشگاه، بخش‌های دولتی دسترسی فزاینده‌ای به کارشناسان دانشگاهی پیدا می‌کنند که آن‌ها را قادر می‌کند که همگام با علم و تکنولوژی پیشرفت کنند و با اهمیت‌تر این‌که تعامل با دانشجویان و هیئت‌علمی مستعد که در آینده ممکن است با دولت کار کنند را فراهم می‌کند. به‌نوبه خود دانشگاه‌ها نیز به‌طور وسیعی از فرصت‌های یادگیری و تحقیق بزرگی که برای هیئت‌علمی و دانشجویان در همکاری جمعی با محققان دولتی به وجود آمده سود می‌برند. از طریق این شراکت، دانشجویان و هیئت‌علمی به محققان دولتی، تکنسین‌ها و تسهیلات دولتی دسترسی پیدا می‌کنند. شراکت دانشگاه با مؤسسات بین‌المللی نیز مزایای زیادی برای دانشگاه‌ها دارد که ازجمله آن‌ها عبارت‌اند از: دسترسی مستقیم به منابع اطلاعات، پایگاه اطلاعات، زیرساخت و محققان نوآور. این شراکت مزایای زیاد برای دانشجویان ازجمله دانشجویان تحصیلات تکمیلی دارد و آن‌ها را در تماس مستقیم با کارشناسان بین‌المللی نگه می‌دارد، دسترسی به زیرساخت بین‌المللی را تسهیل می‌کند و آن‌ها را با روش‌های مختلف حل مسئله و تحقیق آشنا می‌کند. همکاری دانشگاه‌ها با شرکا بین‌المللی حضور کشور را در سطح جهانی تقویت می‌کند؛ و فرصت‌ها برای حضور بیشتر کشور در پروژه‌های تحقیق بین‌المللی فراهم می‌کند و همه این‌ها به رقابت‌پذیر بودن کشور درصحنه بین‌المللی کمک می‌کند [۱۶،۱۷]. در اسناد بالادستی کشور مانند نقشه جامع علمی کشور نیز بر اهمیت شراکت و همکاری بین دانشگاه‌ها و بخش‌های دیگر جامعه تحت عناوین مانند: «تعامل فعال و اثرگذار با کشورهای دیگر»، «ایجاد شبکه‌های پژوهشی مشترک در داخل و خارج کشور برای انتشار و تبادل دانش»، «برگزاری سمینارهای ملی و بین‌المللی مشترک»، «تعامل و ارتباط بین‌المللی اساتید»، «مشارکت در طرح‌های پژوهش بین‌المللی»، «مشارکت بین‌المللی در زمینه انتشار مقاله»، «بهره‌گیری از دانشمندان ممتاز جهانی در دانشگاه»، «مشارکت هیئت‌علمی در مراکز و مجامع برتر جهان»، «بهره‌گیری از دانشمندان ممتاز ایرانی حاضر در مجامع و مراکز برتر جهان»، «حضور در مجامع و شبکه‌های بین‌المللی»، «اعطای فرصت‌های مطالعاتی برای افزایش همکاری بین‌المللی»، «برگزاری دوره‌های تحصیلات تکمیلی با دانشگاه‌های معتبر جهانی»، «همکاری با کتابخانه‌های معتبر جهانی»، «حمایت از ثبت اختراعات و اکتشاف در سطح بین‌المللی»، «همکاری با دانشگاه‌های جهان اسلام»، «تبادل استاد و دانشجو با دانشگاه‌های معتبر بین‌المللی»، «برنامه پژوهش مشترک با حوزه»، «تأسیس پژوهشکده‌های مشترک بین‌رشته‌ای در حوزه علم و دین و حضور مشترک مدرسان حوزه و دانشگاه در این پژوهشکده»، «تبادل مدرس بین حوزه و دانشگاه»، «ایجاد قطب‌های علمی مشترک با حوزه»، «ارتباط دانشگاه با صنعت و انجام پروژه‌های مشترک با صنعت»، «شراکت با دولت و بنگاه‌های اقتصادی در تولید و تجاری‌سازی علم و فناوری»، «شراکت با دولت و مطلع شدن از نیازهای آینده دولت»، «شراکت و همکاری در راه‌اندازی شرکت‌های دانش‌بنیان»، «شراکت و همکاری در ایجاد فن بازارهای تخصصی در حوزه‌های اولویت‌دار»، «ایجاد شرکت‌های دانش‌بنیان با مشارکت سهامی عام دانشگاه‌ها»، «شراکت و همکاری با بخش خصوصی در توسعه مراکز رشد و پارک‌های علم و فناوری»، «شراکت و همکاری در ایجاد بانک اطلاعاتی دانش و فناوری» اشاره‌شده است[۱۹]. همان‌طور که بحث شد یکی از مزایای رقابتی که دانشگاه‌ها در این محیط آشوبناک به آن نیاز دارند چابکی سازمانی است. ازآنجاکه یکی از پیش‌نیازها و مؤلفه‌های چابکی سازمانی در دانشگاه‌های علوم پزشکی و یا هر سازمان دیگر شراکت و همکاری با بخش‌های دیگر است مسئله اساسی این است دانشگاه‌های علوم پزشکی تا چه میزان اقدام به شراکت و همکاری با دیگر بخش‌ها برای تحقق چابکی سازمانی کرده‌اند که در راستای این مسئله در این مقاله سؤالات زیر مورد بررسی قرار گرفته است:

۱- تا چه میزان دانشگاه‌های علوم پزشکی توانسته‌اند با بخش خصوصی شراکت و همکاری اثربخش داشته باشند؟

۲- تا چه میزان دانشگاه‌های علوم پزشکی توانسته‌اند با بخش دولتی شراکت و همکاری اثربخش داشته باشند؟

۳- تا چه میزان دانشگاه‌های علوم پزشکی توانسته‌اند با بخش‌های بین‌المللی شراکت و همکاری اثربخش داشته باشند؟

۴- آیا بین وضعیت موجود و وضعیت مطلوب شراکت و همکاری اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش خصوصی تفاوت معناداری وجود دارد؟

۵- آیا بین وضعیت موجود و وضعیت مطلوب شراکت و همکاری اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش دولتی تفاوت معناداری وجود دارد؟

۶- آیا بین وضعیت موجود و وضعیت مطلوب شراکت و همکاری اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با مؤسسات و بخش‌های بین‌المللی تفاوت معناداری وجود دارد؟

[Downloaded from edcbmj.ir on 2026-10-17]

روش بررسی

در این تحقیق از روش تحقیق توصیفی –پیمایشی استفاده گردید. جامعه آماری اعضای هیئت‌علمی دانشگاه‌های علوم پزشکی استان فارس بوده که یک نمونه ۱۵۲ نفری از میان آن‌ها به روش نمونه‌گیری طبقه‌ای نسبتی انتخاب شد. در این تحقیق برای جواب دادن به سؤالات از پرسشنامه محقق ساخته استفاده‌شده است. قسمت اصلی پرسشنامه شامل ۳۰ سؤال است که هرچند سؤال یک متغیر را موردسنجش و اندازه‌گیری قرار می‌دهد. در واقع ابزار تحقیق یک پرسشنامه ۳۰ سؤالی است که در آن متغیر بر روی دو طیف لیکرت جداگانه از ۱ تا ۵ نمره گذاری شده است و به‌طور هم‌زمان وضعیت مطلوب و وضعیت موجود را موردسنجش و اندازه‌گیری قرار می‌دهد. جهت بررسی اعتبار محتوایی پرسشنامه، از استادان محترم راهنما و چند تن از متخصصان مدیریت و آموزش عالی خواسته‌شده که نظرات خود را در مورد روایی سؤالات اعلام نمایند و بر اساس نظرات آن‌ها نقایص پرسشنامه برطرف گردید و آخرین اصلاحات در متن پرسشنامه به عمل آمد و شکل نهایی پرسشنامه تدوین گردید. در این پژوهش از فرمول آلفای کرانباخ جهت محاسبه ضریب پایایی استفاده گردید؛ بنابراین برای تعیین پایایی پرسشنامه، در یک مطالعه آزمایشی، پرسشنامه توسط ۳۰ نفر از هیئت‌علمی تکمیل شد و ضریب آلفای کرانباخ محاسبه گردید. ضریب آلفا برای وضعیت موجود ۰/۸۷۵ و برای وضعیت مطلوب ۰/۸۳۴ به دست آمد که بیانگر پایایی پرسشنامه است. این تحقیق در سال ۱۳۹۵ به پایان رسید.

یافته‌ها

سؤال ۱: تا چه میزان دانشگاه‌های علوم پزشکی توانسته‌اند با بخش خصوصی شراکت و همکاری اثربخش داشته باشند؟

جدول ۱. میانگین نظرات پاسخگویان در خصوص شراکت و همکاری دانشگاه‌ها و بخش خصوصی با میانگین فرضی

مؤلفه	تعداد	میانگین	انحراف معیار	درجه آزادی	اختلاف میانگین	t	sig
شراکت اثربخش با بخش خصوصی	۱۵۲	۳/۶۳	۱/۱۷	۱۵۱	۰/۶۳	۵/۵۹	۰/۰۰۰۱

جدول ۲. میانگین نظرات پاسخگویان در خصوص شراکت و همکاری دانشگاه‌ها و بخش دولتی با میانگین فرضی

مؤلفه	تعداد	میانگین	انحراف معیار	درجه آزادی	اختلاف میانگین	t	sig
شراکت اثربخش با بخش دولتی	۱۵۲	۳/۵۲	۰/۸۵	۱۵۱	۰/۵۲	۶/۳۲	۰/۰۰۰۱

همان‌طور که در جدول ۱ مشاهده می‌شود میانگین نظرات پاسخگویان در خصوص میزان شراکت اثربخش با بخش خصوصی ۳/۶۳ با انحراف معیار ۱/۱۷ است که ۰/۶۳ با میانگین فرضی اختلاف دارد. بنا براین به نظر می‌رسد که اگرچه میانگین شراکت و همکاری دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش خصوصی کمی بیشتر از حد متوسط بوده اما تا رسیدن به وضعیت مطلوب فاصله زیادی دارد. به‌منظور بررسی امکان تعمیم میانگین حاصل به جامعه آماری از آزمون t استفاده‌شده است. t مشاهده‌شده نیز از مقدار بحرانی جدول در سطح آلفای ۰/۰۵ بزرگ‌تر است؛ بنابراین فرض صفر (عدم اختلاف بین میانگین نظرات پاسخگویان در خصوص شراکت اثربخش با بخش خصوصی با میانگین فرضی) رد می‌شود و می‌توان اذعان داشت که میانگین بیشتر از حد متوسط دانشگاه‌ها در شراکت و همکاری اثربخش با بخش خصوصی، معنادار است.

همان‌طور که در جدول ۲ مشاهده می‌شود میانگین نظرات پاسخگویان در خصوص میزان شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش دولتی ۳/۵۲ با انحراف معیار ۰/۸۵ است که ۰/۵۲ با میانگین فرضی اختلاف دارد؛ بنابراین به نظر می‌رسد که اگرچه میانگین شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش دولتی کمی بیشتر از حد متوسط بوده اما تا رسیدن به وضعیت مطلوب فاصله زیادی دارد. به‌منظور بررسی امکان تعمیم میانگین حاصل به جامعه آماری از آزمون t استفاده‌شده است. t مشاهده‌شده نیز از مقدار بحرانی جدول در سطح آلفای ۰/۰۵ بزرگ‌تر است؛ بنابراین فرض صفر (عدم اختلاف بین میانگین نظرات پاسخگویان در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش دولتی با میانگین فرضی) رد می‌شود و می‌توان اذعان داشت که شراکت بیشتر از حد متوسط دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش دولتی، معنادار است.

سؤال ۳: تا چه میزان دانشگاه‌های علوم پزشکی توانسته‌اند با بخش‌های بین‌المللی شراکت و همکاری اثربخش داشته باشند؟

[Downloaded from edcbmj.ir on 2026-10-17]

جدول ۳: میانگین نظرات پاسخگویان در خصوص میزان شراکت دانشگاه‌ها و بخش‌های بین‌المللی با میانگین فرضی

مؤلفه	تعداد	میانگین	انحراف معیار	درجه آزادی	اختلاف میانگین	*t*	sig
شراکت اثربخش با بخش‌های بین‌المللی	۱۵۲	۳/۳۹	۰/۷۷	۱۵۱	۰/۳۹	۵/۳۳	۰/۰۰۰۱

جدول ۴. مقایسه نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش خصوصی و وضعیت مطلوب آن

	میانگین	انحراف معیار	تفاوت میانگین	درجه آزادی	*t*	sig
وضعیت موجود	۳/۶۳	۱/۱۷	-۱/۱۵	۱۵۱	-۱۱/۱۲	۰/۰۰۰۱
وضعیت مطلوب	٤/۷۸	۰/۷۲				

جدول ۵. مقایسه نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش دولتی و وضعیت مطلوب آن

	میانگین	انحراف معیار	تفاوت میانگین	درجه آزادی	*t*	sig
وضعیت موجود	۳/۵۲	۰/۵۲	۱/۰۱	۱۵۱	-٦/٤۸	۰/۰۰۰۱
وضعیت مطلوب	٤/۵۳	۱/۱۱				

جدول ۶. مقایسه نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش‌های بین‌المللی و وضعیت مطلوب آن

	میانگین	انحراف معیار	تفاوت میانگین	درجه آزادی	*t*	sig
وضعیت موجود	۳/۳۹	۰/۷۷	-۰/۸۵	۱۵۱	-۱۰/۲۷	۰/۰۰۰۱
وضعیت مطلوب	٤/۲٤	۱/۱۱				

همان‌طور که در جدول ۳ مشاهده می‌شود میانگین نظرات پاسخگویان در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با مؤسسات و بخش‌های بین‌المللی ۳۹ /۳ با انحراف معیار ۰/۷۷ است که ۰/۳۹ با میانگین فرضی اختلاف دارد؛ بنابراین به نظر می‌رسد که اگرچه میانگین شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با مؤسسات و بخش‌های بین‌المللی بیشتر از حد متوسط بوده اما تا رسیدن به وضعیت مطلوب فاصله زیادی دارد. به‌منظور بررسی امکان تعمیم میانگین حاصل به جامعه آماری از آزمون *t* استفاده‌شده است. *t* مشاهده‌شده نیز از مقدار بحرانی جدول در سطح آلفای ۰/۰۵ بزرگ‌تر است؛ بنابراین فرض صفر (عدم اختلاف بین میانگین شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش‌های بین‌المللی با میانگین فرضی) رد می‌شود و می‌توان اذعان داشت که میانگین بیشتر از حد متوسط شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با مؤسسات و بخش‌های بین‌المللی، معنادار است.

سؤال ۴: آیا بین وضعیت موجود و وضعیت مطلوب شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش خصوصی تفاوت معناداری وجود دارد؟

همان‌طور که در جدول ۴ مشاهده می‌شود، میانگین نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی با بخش خصوصی در وضعیت موجود ۳/۶۳ و در وضعیت مطلوب ۴/۷۸ است. بنا براین بین وضعیت موجود و مطلوب در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش خصوصی تفاوت وجود دارد. به‌منظور بررسی امکان تعمیم این تفاوت میانگین، به جامعه آماری از آزمون *t* استفاده‌شده است. *t* مشاهده‌شده نیز از مقدار بحرانی جدول در سطح آلفای ۰/۰۵ بزرگ‌تر است. لذا فرض صفر به معنی عدم تفاوت بین میانگین‌ها در وضعیت مطلوب و موجود رد می‌شود و می‌توان اذعان داشت که میانگین نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش خصوصی در وضعیت مطلوب بیشتر از میانگین نمرات در وضعیت موجود می‌باشد.

سؤال ۵: آیا بین وضعیت موجود و وضعیت مطلوب شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش دولتی تفاوت معناداری وجود دارد؟

همان‌طور که در جدول ۵ مشاهده می‌شود، میانگین نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش دولتی در وضعیت موجود ۳/۵۲ و در وضعیت مطلوب ۴/۵۳ است. بنا براین بین وضعیت موجود و مطلوب در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش دولتی تفاوت وجود دارد. به‌منظور بررسی امکان تعمیم این تفاوت میانگین، به جامعه آماری از آزمون*t* استفاده‌شده است. *t*

[Downloaded from edcbmj.ir on 2026-10-17]

مشاهده‌شده نیز از مقدار بحرانی جدول در سطح آلفای ۰/۰۵ بزرگ‌تر است. لذا فرض صفر به معنی عدم تفاوت بین میانگین‌ها در وضعیت مطلوب و موجود رد می‌شود و می‌توان اذعان داشت که میانگین نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش دولتی در وضعیت مطلوب بیشتر از میانگین نمرات در وضعیت موجود می‌باشد.

سؤال ۶: آیا بین وضعیت موجود و وضعیت مطلوب شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش‌های بین‌المللی تفاوت معناداری وجود دارد؟

همان‌طور که در جدول ۶ مشاهده می‌شود، میانگین نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش‌های بین‌المللی در وضعیت موجود ۳/۳۹ و در وضعیت مطلوب ۴/۲۴ است. بنا براین بین وضعیت موجود و مطلوب در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش‌های بین‌المللی تفاوت وجود دارد. به‌منظور بررسی امکان تعمیم این تفاوت میانگین، به جامعه آماری از آزمون t استفاده‌شده است. t مشاهده‌شده نیز از مقدار بحرانی جدول در سطح آلفای ۰/۰۵ بزرگ‌تر است. لذا فرض صفر به معنی عدم تفاوت بین میانگین‌ها در وضعیت مطلوب و موجود رد می‌شود و می‌توان اذعان داشت که میانگین نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش‌های بین‌المللی در وضعیت مطلوب بیشتر از میانگین نمرات در وضعیت موجود می‌باشد.

بحث

در این عصر محیطی که دانشجویان در آن فارغ‌التحصیل می‌شوند به‌طور بنیادی با گذشته تفاوت دارد. ماهیت کار تغییر کرده است و جامعه تقاضای نوع متفاوتی از فارغ‌التحصیلان دارد. دانشگاه‌های علوم پزشکی نمی‌توانند به‌تنهایی و بدون شراکت با دیگر بخش‌ها و با بکار بردن استراتژی‌های قدیمی و مبتنی بر پارادایم تولید انبوه دانشجویان را برای این محیط جدید آماده کنند. مسئله اساسی این است دانشگاه‌های علوم پزشکی تا چه میزان اقدام به شراکت و همکاری با دیگر بخش‌ها برای تحقق اهداف خودکرده‌اند که در این تحقیق در راستای این مسئله ۶ سؤالات تحقیق مطرح گردید که در ادامه این سؤالات مورد تجزیه و تحلیل قرار می‌گیرد. در زمینه سؤال اول و چهارم پژوهش یافته‌ها نشان داد که اگرچه ازنظر اعضای هیئت‌علمی میانگین شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش خصوصی کمی بیشتر از حد متوسط بود اما تا رسیدن به وضعیت مطلوب فاصله زیادی دارد. این نتیجه با تحقیقات متعددی همسو است[۱۷،۱۸]. ریشه این فاصله را می‌توان در مواردی مانند عدم ارتباط زیاد بین صنعت و دانشگاه، عدم استفاده متقابل صنعت و دانشگاه از قابلیت‌های هم و نبود نشست و کنفرانس مشترک بین صنعت و دانشگاه جستجو کرد. در زمینه دومین و چهارمین سؤال پژوهش، نیز یافته‌ها نشان داد اگرچه میانگین شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش دولتی بیشتر از حد متوسط بوده اما این شراکت نیز تا رسیدن به وضعیت مطلوب فاصله زیادی دارد. این نتیجه نیز با تحقیقات متعددی همسو است[۱۷،۱۸]. بنا براین دانشگاه‌های علوم پزشکی بایستی شراکت و تعامل بیشتری با بنگاه‌های دولتی در مواردی مانند تولید، تجاری‌سازی علم و فناوری، مطلع شدن از نیازهای آینده دولت، ایجاد بانک اطلاعاتی دانش و فناوری مشترک و راه‌اندازی شرکت‌های دانش‌بنیان داشته باشد. در زمینه سؤال سوم و ششم پژوهش یافته‌ها نشان داد که ازنظر هیئت‌علمی میانگین نمرات اعضای هیئت‌علمی در خصوص شراکت اثربخش دانشگاه‌های علوم پزشکی و بخش‌های بین‌المللی در وضعیت موجود کمتر از میانگین نمرات در وضعیت مطلوب می‌باشد. کم شدن این فاصله را می‌توان در عدم اجرای مواردی مانند برگزاری سمینارهای ملی و بین‌المللی مشترک، تعامل و ارتباط بین‌المللی اساتید، مشارکت در طرح‌های پژوهش بین‌المللی، مشارکت بین‌المللی در زمینه انتشار مقاله، بهره‌گیری از دانشمندان ممتاز جهانی در دانشگاه، مشارکت هیئت‌علمی در مراکز و مجامع برتر جهان، بهره‌گیری از دانشمندان ممتاز ایرانی حاضر در مجامع و مراکز برتر جهان، حضور در مجامع و شبکه‌های بین‌المللی، اعطای فرصت‌های مطالعاتی برای افزایش همکاری بین‌المللی، برگزاری دوره‌های تحصیلات تکمیلی با دانشگاه‌های معتبر جهانی، همکاری با کتابخانه‌های معتبر جهانی، حمایت از ثبت اختراعات و اکتشاف در سطح بین‌المللی، همکاری با دانشگاه‌های جهان اسلام، تبادل استاد و دانشجو با دانشگاه‌های معتبر بین‌المللی جستجو کرد.

نتیجه‌گیری

دانشگاه‌های علوم پزشکی بایستی با بخش‌های دیگر جامعه مانند بخش دولتی، بخش خصوصی و بخش‌های بین المللی شراکت و همکاری بیشتری داشته باشد؛ زیرا تعامل و شراکت با دیگر بخش‌ها انتقال دانش و نوآوری را تسهیل و به تأمین منابع موردنیاز دانشگاه‌ها کمک می‌کند.

تقدیر و تشکر

از کلیه کسانی که در انجام این تحقیق به ما کمک کردند، کمال تشکر و سپاس را داریم.

[Downloaded from edcbmj.ir on 2026-10-17]

تأییدیه اخلاقی

به افراد شرکت کننده در پژوهش در مورد محرمانه بودن نتایج پرسشنامه‌ها اطمینان داده می‌شود.

تعارض منافع

بین نویسندگان، هیچ گونه تعارض منافع وجود ندارد.

منابع مالی

تأمین منابع پژوهش حاضر کاملاً شخصی است.

References

1. Markos S, Sridevi M. Employee Engagement: The Key to Improving Performance. IJBM.2010; 5(12): 89-96.
2. Goldman S, Nagel R, Preiss K. Agile Competitors and Virtual Organizations. New York: Nostrand Reinhold; 2005.
3. Caiazza R, Stanton J. The effect of strategic partnership on innovation: An empirical analysis. Trends Food Sci Tech 2016; 54: 208-212.
4. Caiazza R, Volpe T. Agro-food firms' competitiveness: made in Italy in the world. IRMBR J. 2014; 3(2): 1790-1796.
5. Fauchart E, Von Hippel E. Norms-based intellectual property systems: the case of French chefs. Organ Sci. 2008; 19(2): 187-201.
6. Caiazza R, Richardson A, Audretsch DB. Knowledge effects on competitiveness: from firms to regional advantage. J Technol Transf 2015; 40(6): 899-909.
7. Traitler H, Saguy I. Creating successful innovation partnerships. J Food Technol. 2009; 63(3): 22-35.
8. Wallin MW, Von Krogh G. Organizing for open innovation: focus on the integration of knowledge. Organ Dyn 2010; 39(2): 145-154.
9. Caiazza R. Explaining innovation in mature industries: evidences from Italian SMEs. Tech Anal Strat Manag. 2015; 27(8): 975-985.
10. Saguy IS. Paradigm shifts in academia and the food industry required to meet innovation challenges. Trends Food Sci Tech.2011; 22: 467-475.
11. Graeme A, Greve H, Greve C. On Public–Private Partnership Performance: A Contemporary Review. PWMP J. 2017; 22(1): 55 –78.
12. Flinders M. The politics of public-private partnerships. BJPIR. 2005; 7:215-239.
13. Hodge GA. Public- private partnerships and legitimacy. UNSWL J. 2006; 29: 318-327.
14. Little RG.The emerging role of public-private partnerships in megaproject delivery. PWMP J.2011; 16: 240-249.
15. Kidd PT. Agile Manufacturing: Forging New Frontiers. THE JKEM. 1999; 3 (1):18–35.
16. Johnson D. The University-Private Sector Interface and the Ontario Economy. P&IM J. 2004;38 (3):19–24.
17. Bagheri Kerachi A, Abbaspour A, Aghazade A, Rahimian H, Mehregan MR. Application Level of Organizational Agility Indices at Universities. EDCBMJ.2014; 7(1): 25-31. [Persian]
18. Bagheri Kerachi A, Abbaspour A. Adaptation Rate of Universities with Agile Organization Indices in the Viewpoint of Faculty Members. EDCBMJ.2014;7(4):207-214. [Persian]
19. Bagheri Kerachi Arsities Management. Journal of Innovation and Enterpreneurship. 2013;1(2):61-71. [Persian]

[Downloaded from edcbmj.ir on 2026-10-17]